

saa hedder det, at Indførsel fra Udlandet af Medicinalvarer indenfor de saaledes fastsatte Grænser er forbeholdt Apotekerne. Her foreslaar jeg, at der tilføjes: „og Statens Seruminstitutter“, saa at ogsaa Statens Seruminstitutter skal have Ret til at indføre Medicinalvarer fra Udlandet.

Ændringsforslag Nr. 2 gaar ud paa, at Ordet „Seruminstitut“ i § 12, tredje Stykke, 4de Linie, ændres til „Seruminstitutter“, thi Staten har 2 Seruminstitutter.

Ændringsforslag Nr. 3 foreslaar en Omredigering af Udvalgets Ændringsforslag Nr. 15, og jeg henstiller til den ærede Ordfører (Laust Jensen) at tage sit Ændringsforslag tilbage og erstatte det med Ministeriets Ændringsforslag. Udvalgets Ændringsforslag Nr. 15 gaar ud paa, at Læger ikke maa udlevere Medicin og Forbindstoffer, dog er det tilladt Læger i Praksis at medtage og benytte Medicin og Forbindstoffer, der er købt paa et dansk Apotek eller paa Statens Seruminstitut, og som er nødvendige for dem til øjeblikkelig Behandling af Patienterne. Den relative Sætning „der er købt paa et dansk Apotek eller paa Statens Seruminstitut“ refererer sig baade til Medicin og til Forbindstoffer, medens Ministeriets Forslag gaar ud paa, at den relative Sætning alene skal referere sig til Medicin, thi paa Forbindstoffer har Apotekerne ikke nogen Eneret. Det er det hele, Ændringsforslaget tilsigter.

Jeg kommer dernæst til Ministeriets Ændringsforslag Nr. 4 til § 39, som jeg ligeledes vil henstille maa træde i Stedet for Udvalgets Ændringsforslag Nr. 23. Dette Ændringsforslag er af rent redaktionel Karakter, det gaar kun ud paa at faa slaaet fast, hvad der er Enighed om mellem Udvalget og Ministeriet, at den eneste Bevilling, der for Tiden eksisterer til at handle med Medicinalvarer, vedvarer for den Tid, der nu en Gang er bestemt, men saa ikke kan fornys. Det kunde der, som Bestemmelsen er affattet i Udvalgets Ændringsforslag, være nogen Tvivl om, men det er gjort tydeligt ved Ministeriets Ændringsforslag, der lyder saaledes: „Det er forbudt at forhandle Medicin paa andre Vilkaar end de i denne Lov fastsatte. Allerede meddelte Bevillinger til at forhandle Medicin paa Vilkaar, som strider herimod, forbliver i Kraft, men kan i intet Tilfælde fornys, og saadanne Bevillinger kan herefter ikke meddeles.“ Mit Ændringsforslag er altsaa rent redaktionelt. Det har til Hensigt at klare mu-

lige Misforstaaelser, saa at Resultater, der strider imod det, som har været baade Udvalgets og Ministeriets Hensigt, undgaas.

Jeg skal hermed anbefale disse af mig stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Laust Jensen): Efter at have hørt den højtærede Justitsministers Begrundelse af hans Ændringsforslag og navnlig af Ændringsforslagene under Nr. 3 og 4 skal jeg tillade mig paa Udvalgets Vegne at tage de under Nr. 15 og 23 af Udvalget stillede Ændringsforslag tilbage.

Formanden: Ændringsforslagene under Nr. 15 og 23 er tagne tilbage. Ønsker nogen at optage dem? (Ophold.) De er saaledes bortfaldne.

Sigvald Olsen: Der er af mine Partifæller i Udvalget og mig stillet et Ændringsforslag til § 1, gaaende ud paa, at de reelle Apotekerprivilegier skal ophøre at have Gyldighed med Udgangen af Aaret 1950. Der er vistnok fra alle Sider Enighed om, at de saakaldte reelle Apotekerprivilegier i høj Grad har bidraget til at forkvakle Apotekervæsenet herhjemme i de sidst forløbne Menneskealdre. Der er sjakret i den Grad med disse reelle Apotekerprivilegier, at de nu er ansatte til en Værdi af noget over 18 Mill. Kr., og naar man tager i Betragtning, at det er de som oftest uformuende Medicinforbrugere, der kommer til at forrente og afdrage denne uhyre Sum, og naar man ikke kan blive enig om, som foreslaaet af mine Partifæller og mig i Kommissionen, at gaa over til at lade Staten og Kommunerne besørge Fabrikationen og Fordelingen af Medicin, forekommer det mig, at man dog i det mindste maatte kunne blive enig om at fastsætte en Frist, efter hvilken de reelle Apotekerprivilegier udløber. De Slægter, der nu i et Par Aarhundreder eller mere har profiteret af disse Privilegier, har efter min Mening ikke Krav paa yderligere Hensyntagen fra Statens eller Samfundets Side, end at man giver dem en vis Frist til at drive Virksomheden, og den her nævnte Frist, nemlig til 1950, altsaa henvend 40 Aar, maa være tilstrækkelig for dem til at afvikle de Forpligtelser, de er indgaaede paa. Samfundet maa, hvis man ikke kommer ind paa en bedre Ordning af Apotekerforholdene, have Ret til at dekretere, at Privilegierne til den Tid ophører. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, om vi Socialdemokrater her i Salen maatte finde Me-